

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/40/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120209443
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šišková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4120209443.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovej a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, D. XXXX/XX, E., zastúpeného JUDr. Miroslavou Zaujecovou, advokátkou, Planét 12, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 42 414 971, proti žalovanej: B. F. C., nar. XX. XX. XXXX, G. X, H., zastúpenej JUDr. Natáliou Kanderkovou, advokátkou, A. Kmeťa 12, Žilina, IČO: 37 800 671, v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovanej zo dňa 01. 04. 2025, proti výroku V. rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 8C/42/2020-989 zo dňa 10. 12. 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V., ktorým žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 60 %, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) vyššie označeným rozsudkom rozhodol v nasledovnom znení:

I. Súd z vecí patriacich do BSM strán konania prikazuje do výlučného vlastníctva žalobcu:

- nehnuteľnosti zapísané Okresným úradom Žilina, katastrálny odbor, na LV č. XXXX pre kat. úz. E., obec E., okres Žilina, ako byt č. X, na 4.p. vo vchode 1, nachádzajúci sa v bytovom dome číslo súpisné XXXX, stojacom na parcele CKN parc.č. XXXX na D. XXXX/XX, E., s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve v podiele 84/3332-ín v hodnote .....146.000,- eur

- bytové zariadenie nachádzajúce sa v byte č. X na D. I. XXXX/XX J. E. v hodnote ..... 2.000,- eur

- zostatok finančných prostriedkov na Flexi účte vo VÚB banke, a.s., číslo účtu K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX ku dňu 01.04.2020 vo výške ..... 9.690,08 euro

SPOLU:.....157.690,08 eur

II. Súd do výlučného vlastníctva žalovanej prikazuje:

- nehnuteľnosti zapísané Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, na LV č. XXXX pre kat. úz. H., obec H., okres Nitra ako byt č. XX, na 2.p. vo vchode C.O.3, nachádzajúci sa v bytovom dome číslo súpisné XXXX, stojacom na parcele CKN parc.č. XXX a XXX, na G. I. X, H. s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel k pozemku v podiele 63/2325-ín v hodnote.....109.000,- eur

6. S poukazom na vyššie uvádzané tak súd žalobcovi prikázal nehnuteľnosti (byt) v E. v hodnote 146.000,- eur, zariadenie bytu vo výške 2.000,- eur a zostatok na Flexi účte vo VÚB, a.s., číslo účtu K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 9.690,08 eur, teda žalobca získal hodnotu vo výške 157.690,08 eur, v ktorej je započítaná aj suma 14.555,16 eur, ktorú použil z vlastných na spoločný majetok, ktorá sa mu má vrátiť a preto má o túto sumu viac. Ak ju odrátame zo sumy 157.690,08 eur, získal žalobca zo spoločného majetku čiastku 143.134,84 eur, čo je o 46.839,44 eur viac, než je ideálny podiel BSM (ideálny podiel je 96.295,40 eur). Žalovanej súd prikázal nehnuteľnosti (byt) v H. v hodnote 109.000,- eur, zariadenie bytu v hodnote 2.000,- eur a zostatky na všetkých ostatných spoločných účtoch vo VÚB a na účte v mBank v celkovej výške 1.568,92 eur, čím získala hodnotu 112.568,92 eur. Žalovanej bol zároveň prikázaný aj zostatok nesplateného hypotekárneho úveru (t. j. pasívum) vo výške 63.112,96 eur. Po odpočítaní tejto sumy od aktív (112.568,92 eur – 63.112,96 eur) činí podiel žalovanej sumu 49.455,96 eur, čo je o 46.839,44 eur menej, ako je ideálny podiel BSM, na ktorý má nárok. Uvedené položky tvoriace predmet BSM neboli medzi stranami konania sporné ani čo do rozsahu, a ani čo do ich hodnoty a spôsobu rozdelenia. Je preto potrebné, aby jej žalobca titulom vyrovnania podielov túto sumu vyplatil, čím by sa ich podiely vyrovnali.

7. Súd pôžičku (spísanú dodatočne až v priebehu konania, ktorá bola opatrená spätným dátumom) vo výške 30.000,- eur, ktorá bola poskytnutá žalovanej L. M., nezahrnul ako pasívum do predmetu BSM, nakoľko pôžička bola poskytnutá iba žalovanej. Uvedené vyplynulo z vyjadrenia svedka M., ktorý zmluvu na žiadosť žalovanej uzavrel len s ňou, pôžičku poskytol výlučne jej, keď sám uviedol že „peniaze požičal F.“. Súd vychádzal z uznesenia NS SR z 27. 06. 2019 sp. zn. 4 Cdo/28/2019 a dodal, že každý z manželov sa môže zaväzovať samostatne a ako dlžník je z tejto zmluvy potom zaviazaný len ten z manželov, ktorý zmluvu uzavrel a sám zodpovedá za splácanie tohto dlhu. Na existenciu pôžičky pri vyporiadaní BSM by bolo možné prihliadnuť vtedy, ak by boli finančné prostriedky z nej preukázateľne použité na investovanie a zhodnotenie spoločného majetku, v dôsledku čoho by sa hodnota majetku zvýšila, čo by bolo na prospech aj toho manžela, ktorý pôžičku nezobral. Zároveň súd tvrdenia žalovanej, že požičané peniaze použila na splatenie zostatku úveru poskytnutého na byt v E. a na vyplatenie časti kúpnej ceny za byt v H. nemal za preukázané. Zostatok úveru poskytnutého na kúpu bytu v E. vo výške 15.536,25 eur bol splatený z účtu v mBank, č. ú. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ktorý je účtom spoločným a nachádzali sa na ňom finančné prostriedky pochádzajúce z výplaty žalovanej a aj peniaze od p. M., ktorý jej dával peniaze na účet (aj v hotovosti a poskytoval jej finančné prostriedky aj na živobytie). Žalovaná účet používala na bežný chod domácnosti a hradila z neho výdavky, na základe čoho nie je možné jednoznačne tvrdiť, že suma vo výške 15.536,25 eur prevedená na účet banky titulom splatenia úveru, by pochádzala práve z peňazí z pôžičky od p. M.. Časť kúpnej ceny bytu vo výške 15.000,- eur bola predávajúcej taktiež vyplatená zo spoločného účtu vo VÚB č. ú. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, na ktorom boli finančné prostriedky prevedené z ostatných spoločných účtov, vrátane účtu č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ako aj vložené v hotovosti zo strany žalovanej. Žiadny z predložených dôkazov (zmluva o pôžičke, výpisy z účtov, svedecká výpoveď M.) nepreukazuje, že suma 15.000,- eur ako prvá časť kúpnej ceny za byt v H. pochádza práve z finančných prostriedkov požičaných od p. M.. Súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaná aj vložila finančné prostriedky získané pôžičkou od p. M. na spoločný účet, tieto peniaze splynuli (zmiešali sa) so spoločnými peniazmi, na základe čoho nebolo možné preukázať, ktoré z peňazí nachádzajúcich sa na účte boli použité na ten ktorý konkrétny účel. Odhliadnuc od toho, žalovaná najskôr tvrdila, že dostala pôžičku vo výške 15.000,- eur, neskôr zmenila svoje tvrdenie a uvádzala, že si zobrala pôžičku vo výške 30.000,- eur, čo doložila dodatočne uzavretou a antidatovanou zmluvou. Nezrovnalosti súd vzhľadom aj v tvrdeniach žalovanej ohľadne vyplatenia časti kúpnej ceny vo výške 15.000,- eur za byt v H., keď najskôr malo ísť o peniaze z pôžičky od p. M., avšak na pojednávaní dňa 23. 05. 2024 uviedla, že z účtu, z ktorého sa vyplácala časť kúpnej ceny vo výške 15.000,- eur, pochádzala z pôžičky od M. iba suma 9.000,- eur a ostatné finančné prostriedky vo výške 6.000,- eur pochádzali zo spoločných peňazí. V neposlednom rade súd poukazuje aj na viaceré nejasnosti ohľadne výšky poskytnutej pôžičky, keď žalovaná predmetom vyporiadania BSM učinila pôžičku vo výške 30.000,- eur, hoci uviedla, že pán M. jej celkovo požičal sumu cca 70.000,- eur, ktorú bude musieť aj vrátiť. Naopak pán M. tvrdil, že jej poskytol finančné prostriedky vo výške cca 50.000,- eur, pričom pôžičkou je iba suma 30.000,- eur, ostatné peniaze sú darom a nežiada ich vrátiť. Súdu na základe týchto rozporuplných vyjadrení nebolo dostatočne zrejmé z akého dôvodu poskytoval svedok žalovanej tak vysoké finančné čiastky, či išlo o dary, o pôžičku, alebo, tak ako naznačoval žalobca, o platby za výkon nejakej pracovnej činnosti, vykonávanej mimo zamestnania (čo však nebolo z jeho strany preukázané). S ohľadom na rôzne a často aj odporujúce tvrdenia, na základe ktorých nebolo jednoznačne preukázané,

že si žalovaná skutočne od p. M. požičala sumu 30.000,- eur a ani to, že by práve túto sumu použila na zaplatenie zostatku úveru a časti kúpnej ceny za byt v H., sa súd priklonil k názoru žalobcu, že tvrdenie žalovanej o existencii pôžičky bolo účelové.

8. Súd prvej inštancie sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti skonštatoval, že ak žalobca na vyrovnanie podielov zaplatí žalovanej finančné prostriedky vo výške 46.839,44 eur, žalovaná získa prikázaním aktív vo výške 112.568,92 eur, pasív vo výške 63.112,96 eur + vyplatením vyrovnacieho podielu od žalobcu vo výške 46.839,44 eur majetkovú hodnotu spolu vo výške 96.295,40 eur ($112.568,92 - 63.112,96 + 46.839,44 = 96.295,40$ eur), t. j. vo výške ideálneho podielu pripadajúceho na jedného manžela. Žalobca, ktorý prikázaním aktív získal majetkovú hodnotu vo výške 157.690,08 eur, avšak má vyplatiť žalovanej sumu 46.839,44 eur, získa majetkovú hodnotu vo výške 110.850,56 eur ($157.690,08 - 46.839,44 = 110.850,56$ eur), čo je o 14.555,16 eur viac ako je ideálny podiel, pričom ide práve o sumu, ktorú vniesol do spoločného a je oprávnený požadovať ju späť, preto má o túto sumu viac oproti ideálnemu podielu. Nakoľko aj žalovaná má byť zaviazaná na vrátenie sumy 8.340,98 eur žalobcovi, ktorú zaplatil zo zostatku úveru, hoci zostatok úveru bol prikázaný žalovanej, súd povinnosť žalobcu zaplatiť žalovanej sumu 46.839,44 eur titulom vyrovnania podielov a povinnosť žalovanej vrátiť žalobcovi ním zaplatenú časť zostatku úveru vo výške 8.340,98 euro vzájomne vykompenzoval (započítal) a zviazal žalobcu na zaplatenie sumy 38.498,46 euro v prospech žalovanej ($46.839,44 - 8.340,98 = 38.498,46$ eur), a to v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom súd postupoval podľa § 232 ods. 3 CSP a určil dlhšiu lehotu na plnenie vzhľadom na výšku sumy, ktorú má žalobca plniť.

9. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania postupoval podľa § 255 ods. 2 CSP a zisťoval mieru úspechu a neúspechu strán konania, ktoré sa v zásade zhodli v spôsobe rozdelenia majetku, ale nezhodli sa v rozsahu predmetu BSM, kde zostala sporná pôžička, ktorá spornosť ovplyvnila aj rozdielnosť požadovaného nároku na výšku vyrovnacieho podielu. Pri posúdení úspechu a neúspechu vychádzal z porovnania uplatneného nároku na vyrovnací podiel stranami sporu a výškou vyrovnacieho podielu na základe rozhodnutia súdu. Žalobca vyčíslil vyrovnací podiel, ktorý má uhradiť žalovanej na sumu 31.220,92 eur a žalovaná požadovala vyplatenie vyrovnacieho podielu vo výške 68.782,- eur. V zmysle uvedeného dospel k záveru, že výška vyrovnacieho podielu, ktorý má zaplatiť žalobca žalovanej činí 38.498,46 eur, z čoho je zrejmé, že ani jedna zo strán, čo do nároku na vyplatenie vyrovnacieho podielu nemala vo veci plný úspech, ale iba čiastočný. Žalobca vo vzťahu k súdom určenej výške vyrovnacieho podielu mal úspech v rozsahu 80 % a žalovaná v rozsahu 20 %. Na základe uvedeného súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa miery úspechu a neúspechu tak, že žalobcovi, ktorý mal väčší úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 % ($80\% - 20\% = 60\%$). O výške trov konania s poukazom na § 262 ods.2 CSP si súd vymienil rozhodnúť samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. o trovách konania napadla v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne žalovaná.

11. Žalovaná odvolanie odôvodnila s poukazom na odborné právne názory obsiahnuté v rozhodnutiach Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 263/2016 a III. ÚS 266/2012, na základe čoho rozhodnutie považuje za nesprávne a v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Poukázala na ust. § 255 CSP, ktoré dáva súdu možnosť rozhodovania za použitia moderačného práva súdu, čo vzhľadom na jeho mimoriadnosť možno stotožniť s rozhodovaním súdu na základe jednotlivých a konkrétnych okolností daného prípadu, s prihliadnutím predovšetkým na okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré sú v danom prípade zrejmé. Súd v danom prípade vychádzal len z jedinej skutočnosti, a to záverečného konania o návrhoch strán konania na rozhodnutie súdu, preto je toho názoru, že toto jediné kritérium nemôže spĺňať podmienky pre vyvodenie záverov pre rozhodnutie a nemôže byť jediným predpokladom súdu, na základe ktorého dospel k názoru na úspešnosť strán v konaní. Žalobca zapríčinil konanie na súde, pretože nevyužil možnosť mimosúdneho vyporiadania BSM a žalobný návrh na vyporiadanie BSM proti svojej bývalej manželke, podal dňa 20. 08. 2020, teda bezprostredne po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva dňa 20. 08. 2020. Žalobca teda svojím správaním zapríčinil, že musela ako druhá strana sporu brániť svoje práva v súdnom konaní. Žalovaná bola ďalej toho názoru, že súd pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na priznanie trov konania nezobral do úvahy ani skutočnosti, ktoré spôsobili značné prieťahy v prejednávanej veci a niekoľkonásobné odročenie konania zavinením žalobcu, ktoré skutočnosti bezdôvodne navýšili trovy konania, ktoré by ona mala znášať.

12. Žalovaná ďalej v odvolaní namietala, že pôžička vo výške 30.000,- eur (ktorá bola použitá na splatenie prvého spoločného úveru na byt v E. a na splátku preddavku kúpnej ceny na byt v H.) nebola do masy BSM zahrnutá na základe úvah súdu, aj keď je presvedčená, že jej zaradenie do masy BSM v konaní dostatočne preukázala. Uvedené uvádza ako dôvod smerujúci k navýšeniu sumy na vyrovnanie získaných podielov z masy BSM, čo odôvodňuje jej záverečný návrh spoločne s inými položkami, najmä z dôvodu opodstatnenej obavy o životnú úroveň maloletej dcéry pre prípad požiadavky veriteľa na vrátenie pôžičky. Aj napriek tomu, že na základne napadnutého rozhodnutia súdu získa od žalobcu finančné prostriedky vo výške 38.498,46 eur, tieto je nútená použiť na zaplatenie zostatkovej časti úveru a to z dôvodu, aby mohla získať možnosť poskytnutia ďalšieho úveru na iný, zdravotne nezávadný byt pre seba a dcéru. Je toho názoru, že súd pri rozhodovaní nerozhodoval správne aj z dôvodu, že o návrhu na priznanie trov konania žalobcovi bola informovaná až na samotnom pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku. Z tohto dôvodu nemala možnosť vyjadriť sa k tak dôležitej časti rozhodnutia, čo považuje za upretie jej práva na spravodlivý proces. V rámci svojej argumentácie žalovaná opätovne poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 263/2016, z ktorého vyplýva povinnosť súdu pri rozhodovaní o rozsahu priznania trov konania v zmysle ust. § 255 CSP a jeho kvalifikovaného výkladu vychádzať nielen z podielu úspešnosti podľa záverečných návrhov strán, ale predovšetkým z okolností, ktoré sa v priebehu celého konania menili a priebeh konania ovplyvňovali.

13. Záverom žalovaná poukázala na svoje presvedčenie o dôvodnosti podať odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku (I. až V.), avšak rozhodla sa vo zvyšku rešpektovať rozhodnutie súdu, keďže každé bližšie sa pojednávanie negatívne ovplyvňovalo psychický vývoj maloletej dcéry.

14. S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti žalovaná navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. o trovách konania v rozsahu 60 % zrušil a rozhodol sám tak, že v zmysle ust. § 257 CSP neprizná žiadnej zo strán náhradu trov konania, pretože sú to okolnosti hodné osobitného zreteľa.

15. K odvolaniu žalovanej sa prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne vyjadril žalobca, ktorý považoval napadnutý rozsudok za vecne správny a v súlade s platnou právnou úpravou. Spochybnil tvrdenia žalovanej, že zapríčinil konanie na súde, nakoľko nevyužil možnosť mimosúdneho vypořádania BSM a návrh na vypořádanie BSM podal na príslušnom súde v zásade v deň nadobudnutia právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva dňa 20. 08. 2020. K uvedenému žalobca dodal, že v čase medzi zánikom BSM a podaním návrhu na vypořádanie BSM (čo je cca časový úsek 4 mesiacov) prebehla jednak komunikácia medzi právnymi zástupcami sporových strán, vrátane osobných stretnutí, ohľadom možnosti vypořadať BSM dohodou a návrh dohody na vypořádanie BSM dohodou bol predložený aj počas súdneho konania (v r. 2022), avšak sporové strany sa nevedeli dohodnúť na mimosúdnom vypořadaní a ďalšími stretnutiami by sa zbytočne len naťahoval čas, kým by došlo k podaniu návrhu na súd či už jednou alebo druhou stranou (čo potvrdila aj žalovaná vo svojom prvom vyjadrení k podanému návrhu na vypořadanie BSM). Žalobca podal návrh na vypořadanie BSM na súd dňa 26. 08. 2020 (nie 20. 08. 2020) a nakoľko sa strany vzdali práva na podanie odvolania, nadobudol právoplatnosť doručením poslednému účastníkovi, a to dňa 06. 04. 2020 (a nie 20. 08. 2020), pričom žalobcovi bol predmetný rozsudok doručený dňa 01. 04. 2020.

16. Žalobca ďalej vo svojom vyjadrení poprel tvrdenia žalovanej, že podaním návrhu zapríčinil, že žalovaná ako druhá strana sporu bola nútená brániť svoje práva v súdnom konaní a najmä poukazovanie na právu vetu rozhodnutia Ústavného súdu SR č. I.ÚS 263/2016 zo 17. 08. 2016 považoval za prinajmenšom absurdné vážnymi pochybnosťami o tom, či sa uvedená stať nedostala do odvolania omylom. Teda podľa názoru žalovanej (z toho čo uviedla to tak vyplýva), keď subjekt práva využije v súlade s platnými predpismi právo, ktoré mu priznáva hmotné právo, resp. v konečnom dôsledku si tým aj splní svoju hmotnoprávnú povinnosť, tak pôjde o protiprávne konanie, ktorým zapríčiní, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní. V tejto súvislosti žalobca poukázal na dôkaz/y predložené žalovanou za účelom preukázania existencie pôžičky, kedy žalovaná vedome predložila dodatočne vyhotovenú zmluvu o pôžičke, ktorú prezentovala ako originál, ktorý vznikol v čase poskytnutia pôžičky a až následne pod ťarchou dôkazov priznala, že daný dokument bol vypracovaný až počas konania o vypořadanie BSM. Skutočnosť, že tento dôkaz mienili použiť ako pravdivý originál vyplynul aj z výpovede svedka žalovanej. Celú pôžičku považuje za vyfabulovanú za účelom umelého navýšenia pasív BSM. Práve takéto konanie žalovanej skôr spadá pod žalovanou uvedenú právnú vetu Ústavného súdu SR, najmä keď podstatná časť súdneho konania sa viedla ohľadom existencie tejto pôžičky.

17. Čo sa týka námietky žalovanej o prieťahoch v konaní (resp. odročovaní pojednávani) žalobca uviedol, že k uvedenému dochádzalo z dôvodov na oboch stranách, pokiaľ žalobca žiadal vykonať, resp. zabezpečiť nejaký dôkaz, tak to vždy vyplynulo z toho čo predložila/uviedla žalovaná, a pojednanie by sa odročovalo bez ohľadu na to, či by žalobca navrhol alebo nenavrhol vykonanie dôkazu. Bola to práve žalovaná, ktorá opakovane (takmer v 95 % prípadov) predkladala dôkazy alebo vyjadrenia deň pred pojednáváním (najlepšie večer), prípadne aj priamo na pojednávani. Dôkazy predkladala vo veľkom rozsahu, niektoré boli podľa všetkého upravované. V prípade tvrdení žalovanej o jeho snahe navyšovať aktíva patriace do BSM žalobca uviedol, že len reagoval na dôkazy predložené žalovanou, kedy sa dozvedel o existencii nových účtov, na ktoré prichádzali nemalé finančné prostriedky na pravidelnej báze a v súvislosti s inými skutočnosťami budili u racionálne zmýšľajúcej osoby dojem, že ide o odmenu za vykonanú prácu (či už oficiálnu alebo neoficiálnu). Preto len námatkovo predložil niekoľko dokumentov vypracovaných žalovanou, ktoré našiel v jeho notebook-u a keď sa mu zrazu v internetbankingu objavili podielové fondy, s ktorými nebol oprávnený disponovať, tak jemu logickým sa javilo, že patria k účtom, s ktorými mohol disponovať, kým nedošlo k zrušeniu BSM a nebolo mu k nim zrušené disponibilné oprávnenie, a teda inou cestou ako prostredníctvom súdu sa k bližším informáciám nebolo možné hodnoverne dostať. Pokiaľ ide o úpravy petitu, tak strany sporu pod „vedením“ súdu upravovali svoj petít, až kým sa neustálil, pričom žalobca zľavil z viacerých svojich požiadaviek, ktoré by bolo obtiažne preukázať (čo sa týka aj času aj spôsobu) a upravil svoj petít do „reálneho stavu“. Žalovaná však trvala na zaradení takých pasív do masy BSM, ktoré tam nepatrili. Ak by tak neurobila, bola by to podľa všetkého ona, komu by bol priznaný nárok na náhradu trov konania.

18. Ohľadom tvrdení žalovanej o upretí práva na spravodlivý súdny proces žalobca uviedol, že nie je povinnosťou súdu informovať o tom, že bude rozhodovať o náhrade trov konania, najmä vo vzťahu k tomu, že žalovaná si v záverečnej reči uplatnila nárok na náhradu trov konania a ani len nenaznačila, že v prípade úspechu žalobcu žiada, či už aby súd rozhodol tak, že neprizná náhradu trov konania žiadnemu účastníkovi alebo aby postupoval podľa ust. § 257 CSP a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Všetky argumenty, ktoré použila žalovaná v odvolaní (teda okrem právnej vety ÚS SR), uviedla už vo svojej záverečnej reči alebo počas konania samého, teda nie je prítomný náznak toho, že by jej bolo nejakým spôsobom bránené vo vyjadrení sa k otázke náhrady trov konania, a že by jej bolo upreté právo na spravodlivý proces. V tomto smere žalobca poukázal (a citoval) na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 266/2022 z 23. 06. 2022.

19. Záverom žalobca dodal, že ak bola žalovaná presvedčená o dôvodnosti pre podanie odvolania vo veci smerujúce proti výrokom súdu I. - IV., tak odvolanie mala podať a ak sa rozhodla ho nepodať, tak mala vo vzťahu k týmto výrokom pomlčať a „nehrať celé odvolanie na citové vydieranie súdu“, pretože takéto vyjadrenia len zbytočne zaťažujú a zahlcujú súd a ostatné zúčastnené osoby. Odvolanie žalovanej, tak ako aj celé prvostupňové konanie, je z jej strany založené na mnohých nepravdách, pozmeňovaní dôkazov a tvrdení podľa toho, ako na predložený dôkaz/tvrdenie reagoval žalobca/súd, prenášanie viny na žalobcu a účelové kladenie žalovanej do utláčanej a slabšej pozície s účelom získať pre seba priaznivejšie rozhodnutie.

20. V zmysle uvedeného žalobca odvolaciu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil a zaviazal žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania.

21. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu sa podaním zo dňa 23. 05. 2025 vyjadrila žalovaná, ktorá vo všeobecnosti súhlasila so žalobcom, že ku konaniu o vyporiadanie BSM nemuselo dôjsť, nakoľko zákon takúto povinnosť po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva stranám neukladá, ale muselo by sa jednať o seriózny prístup oboch strán k prevzatiu zodpovednosti za spoločné dlhy a prihladeniu najmä na záujmy maloletého dieťaťa (k čomu sa prikláňa aj zákonodarca), čo však žalobca ako dôležitú okolnosť neakceptuje. Ďalej vo vyjadrení žalovaná poukázala na nepriaznivý vzťah medzi žalobcom a ich maloletou dcérou, na priebeh konania, ktorým sa nieslo neustále podozrievanie žalovanej z mnohých protiprávných skutkov, skutočností uvádzaných žalobcom, ktoré ju mali kompromitovať (dokonca kriminalizovať), aj keď žiadna z týchto skutočností v konaní nebola preukázaná. Konkrétne žalovaná poukázala na tvrdenia žalobcu, v zmysle ktorých mala mať okrem oficiálneho zárobku príjmy aj z ďalších činností (z vyhotovovania kúpnych alebo darovacích zmlúv), ktoré mala vypracovať na pokyn budúceho veriteľa L. M., kde žalobca zrejme pozabudol uviesť, že zmluvy, ktoré žalovaná vyhotovovala (a ktoré žalobca nadobudol protiprávne), boli vyhotovované pre jej zamestnávateľa

(realitnú kanceláriu) v súlade s jej skutočnou pracovnou náplňou, čo bolo pred súdom dostatočne preukázané predložením pracovných zmlúv. V uvedenej súvislosti došlo k spochybneniu platnosti uzatvorenej zmluvy o pôžičke, teda aj sumy, ktorá mala predstavovať záväzok obidvoch manželov vrátiť predmet pôžičky veriteľovi. Žalovaná taktiež považovala za neseriózne opätovné poukazovanie žalobcu na existenciu podielových fondov (resp. dlhopisov), ktoré žalobca údajne objavil na internete, ktoré sa stratili a ktoré mu pracovníčka peňažného ústavu údajne nechcela potvrdiť. Podielové fondy určite existovali a mali byť zahrnuté do masy BSM aj napriek tomu, že túto skutočnosť súd v peňažnom ústave preveril a jeho vyjadrenie bolo negatívne. Čo sa týka vyjadrenia žalobcu k jej tvrdeniam, v zmysle ktorých je v konaní v postavení slabšej strany, uviedla, že toto jej tvrdenie malo znamenať skutočnosť, že pri prikazovaní nadobudnutého majetku stranám sporu z prostriedkov za trvania manželstva do BSM, bolo nekompromisne nutné prikázať nadobudnuté pasíva (úver poskytnutý VÚB, a.s) k zakúpeniu bytu v katastrálnom území H. výlučne jej, ako súčasnému bezpodielovému spoluvlastníkovi a budúcemu výlučnému vlastníkovi bytu, na ktorého zakúpenie boli peňažné prostriedky bankou poskytnuté. Prikázanie pohľadávky banky žalobcovi by bolo možné len so súhlasom žalobcu, ktorý však súhlas nedal. K zmene názoru žalobcu nedošlo, preto súd v danom prípade musel pristúpiť k tomuto rozhodnutiu (k prikázaniu úveru vo VÚB, a.s. žalovanej), aj napriek jej riadne odôvodneným námietkam, ktoré vychádzali predovšetkým z opodstatnených záujmov maloletého dieťaťa.

22. V ostatnom sa žalovaná pridŕžovala podaného odvolania a skutočností v ňom uvedených a žiadala odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. o trovách konania zrušil a rozhodol sám tak, že v zmysle ust. § 257 CSP neprizná žiadnej zo strán náhradu trov konania, pretože sú tu okolnosti hodné osobitného zreteľa, alebo rozsah žalobcovi priznaných trov konania podstatne zníži.

23. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V., ktorým žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 60 %, je vecne správny a preto uvedený napadnutý výrok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25. Odvolací súd odvolanie žalovanej nepovažoval za opodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie. Súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa úspechu strán sporu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z obsahu spisu vyplynulo, tak ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie, že v zásade sa strany sporu dohodli na mase BSM, ako aj spôsobe vyporiadania, okrem žalovanou tvrdenej pôžičky v sume 30.000,- eur, ktorú súd nezahrnul do pasív z dôvodov, ktoré sú zrozumiteľne obsiahnuté aj v odôvodnení jeho rozhodnutia, pričom je zrejmé, že žalovaná tým, že sa s rozhodnutím súdu čo do veci samej stotožnila, uznala argumenty súdu a svoju dôkaznú núdzu ohľadom uvedenej pôžičky, ktorú jej mal poskytnúť L. M..

26. Zo spisu vyplýva, že ohľadom uvedeného pasíva, ktoré bolo sporné, bolo potrebné vypočítať svedka L. M. a s ohľadom na tvrdenia žalovanej o spôsobe použitia uvedených finančných prostriedkov, ktoré mali pochádzať z pôžičky, predkladali strany sporu aj listinné dôkazy, ku ktorým sa vyjadrovali a ktoré bolo potrebné vyhodnotiť. Pretože uvedená sporná pôžička mala vplyv na výšku určenia vyrovnacieho podielu, na ktorý bol zaviazaný žalobca voči žalovanej, správne posúdil súd prvej inštancie pomer úspechu práve s ohľadom na výšku vyrovnacieho podielu s ohľadom na nepriznanie pasíva v sume 30.000,- eur, na preukázanie ktorej žalovaná neuniesla dôkazné bremeno.

27. V prípade vyporiadania BSM ide o tzv. iudicium duplex, to znamená, že pokiaľ sa strany nevedia mimosúdne dohodnúť, žalobu na súd môže podať ktorákoľvek zo sporových strán, v tomto prípade to bol žalobca. V prípade rozhodovania o trovách konania pri vyporiadaní BSM je potrebné prihliadať jednak na procesné návrhy strán a výsledok konania, výšku požadovaného a skutočne priznaného podielu na BSM, procesné správanie strán sporu, dôvody, pre ktoré sa BSM nevyporiadalo dohodou, či predsúdne správanie strán sporu. Počas súdneho konania obe zo sporových strán spochybovali rozsah masy BSM, ktoré sa však pod ťarchou dôkazov produkovaných v rámci konania podarilo ustáliť, okrem pasíva – žalovanou tvrdenej pôžičky v sume 30.000,- eur od L. M..

28. Pokiaľ ide o náhradu trov konania pri vyporiadaní BSM CSP žiadne výslovné pravidlo, ktoré by konanie vynímalo z pôsobnosti § 255 CSP, neobsahuje. Všeobecne sa pritom uznáva, že výnimky z pravidla je nutné vykladať skôr reštriktívne, než extenzívne. Pri vyporiadaní BSM je teda namieste vychádzať z ustanovenia § 255 CSP a uplatniť základné pravidlo, a to je zásada úspechu vo veci. Pre úvahu súdu o náhrade trov konania má význam okolnosť, že súd v týchto sporoch nie je viazaný návrhom na vyporiadanie a že teda môže veci, ktoré procesné strany navrhli, zahrnúť do masy BSM, ktoré je potrebné v spore vyporiadať i inak, má samozrejme pre úvahu súdu o náhrade trov konania význam. Ten sa však neprejavuje vo vylúčení možnosti aplikácie § 255 CSP, ale v spôsobe, akým sa stanoví úspech vo veci. Podľa stanoviska NS Rc 42/1972, ktoré je stále aplikovateľné a vyslovuje názor, že pokiaľ súdy vidia procesný úspech alebo neúspech oboch manželov v tom, ako veľkého podielu sa im zo spoločného majetku dostane, ide o postup, ktorý zodpovedá tomu, že súdy nie sú návrhom na vyporiadanie viazané pri zisťovaní rozsahu BSM a jeho vyporiadaní. Tento postup vyhovuje zrejme i potrebám praxe svojou jednoduchosťou, pričom nemožno prehliadať ani to, že zhodne postupujú súdy i pri vyrubovaní súdneho poplatku. Nemožno však vylúčiť ani ten postup, kedy súdy pri posudzovaní pomeru procesného úspechu oboch manželov prihliadnu podľa okolností konkrétneho prípadu i k tomu, ako bola vyriešená otázka rozsahu a hodnoty BSM. Je preto potrebné vychádzať pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto spore z princípu procesného úspechu v konaní a teda posúdenie skutočného procesného úspechu či neúspechu každého zo strán sporu.

29. Rovnosť podielov pri vyporiadaní BSM je iba jedným z hľadísk pri posudzovaní úspechu strany v konaní. Tiež je potrebné prihliadať i k požadovanej a skutočne priznanej výške vyporiadacieho podielu a zohľadniť výsledok sporu medzi účastníkmi o to, ktoré veci patria do BSM a ktoré nie. Takto však nemožno prihliadať ku každej položke navrhutej k vyporiadaniu, keďže nemožno pripustiť, aby rozhodovanie o náhrade trov konania sa svojou náročnosťou priblížilo sporu vo veci samej. Podľa Nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. I ÚS 1441/11 „základné pravidlo rozhodovania o trovách konania v zmysle § 142 OSP možno v konkrétnom prípade korigovať, buď nepriznaním náhrady trov konania žiadnemu z účastníkov, ak sú pre taký záver dané dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), alebo priznaním náhrady trov konania neúspešnému žalovanému, ak svojím chovaním nezadal príčinu k podaniu žaloby o vyporiadanie BSM (pretým § 143 OSP). Použitie § 257 CSP, nemožno považovať za pravidlo odôvodnené typom veci, ale za výnimku zo zásady úspechu danú dôvodmi osobitného zreteľa v individuálnej veci. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 22Cdo 1895/2014 vyplýva, že posúdenie, nakoľko vzhľadom k jednotlivým návrhom na vyporiadanie konkrétnych položiek mal účastník úspech v spore o vyporiadaní BSM, záleží na úvahe súdu a nemožno pritom postupovať s matematickou presnosťou“. Pri rozhodovaní o náhrade trov v tomto spore je potrebné prihliadať na postoje oboch strán v priebehu súdneho sporu. Odvolací súd zároveň poukazuje na aktuálny nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 266/2022 z 23. júna 2022, ktorý dospel k záveru, že v rozhodnutí o náhrade trov konania v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je nevyhnutné zväžiť výsledok sporu z toho pohľadu, čo strany svojimi návrhmi obsiahnutými nielen v žalobe a vo vyjadrení, ale aj v ich ďalších podaniach vrátane odvolaní žiadali. Pomer úspechu strán vo veci podľa § 255 Civilného sporového poriadku so záverom, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nemožno zdôvodniť všeobecnými východiskami, podľa ktorých strany mali vo veci nešpecifikovaný čiastočný úspech, ich podiely na spoločnom majetku sú rovnaké, spor neskončil podľa predstáv ani jednej strany a vyporiadanie bolo v záujme oboch strán. Takáto argumentácia je mimo rámca zákonnej úpravy § 255 Civilného sporového poriadku, keďže nevyjadruje pomer úspechu strán vo veci, a preto je porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. (por. tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 54/2019-12).

30. K námietke žalovanej obsiahnutej v podanom odvolaní, že konanie zapríčinil žalobca tým, že podal žalobu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov bezprostredne potom, čo nadobudol

právoplatnosť rozsudok o rozvođe manželstva strán sporu, odvolací súd uvádza, že tvrdenie žalovanej o tom, že sa mohli dohodnúť so žalobcom o spôsobe vyporiadania BSM je vyvrátené samotným postojom žalovanej v tomto konaní, keď medzi stranami sporu nedošlo k dohode, ku ktorej ich súd prvej inštancie na prvom pojednávaní vyzval. Jej tvrdenie, že mohlo dôjsť k dohode je teda vyvrátené postojmi strán sporu, ktoré vyústili do konania vedeného viac ako tri roky na súde prvej inštancie. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že z vyjadrenia žalovanej zo dňa 17. 05. 2021 (č. I. 67 -71) k podanej žalobe (v ktorej vyjadrila nesúhlas s návrhom žalobcu na vyporiadanie BSM) vyplýva jej tvrdenie, že podaniu na súde predchádzala len bežná komunikácia medzi stranami sporu prostredníctvom dostupných elektronických prostriedkov a jedno stretnutie právnych zástupcov obidvoch strán, avšak k uzatvoreniu dohody pričinením neefektívnej komunikácie nedošlo.

31. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovanej o tom, že práve žalobca spôsobil značné prieťahy v prejednávanej veci a niekoľkonásobné odročenie konania, ktoré tvrdenie zo spisu nevyplýva. Pojednávania sa odročovali z rôznych dôvodov, ktoré súd akceptoval, a to z oboch strán sporu. Tvrdenie žalovanej nemá oporu v súdnom spise. Ďalej súd poukazuje na tú skutočnosť, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 05. 02. 2024 vyplynulo, že strany sporu za zhodli na mase BSM čo do nehnuteľných vecí, ich hodnoty určenej znaleckým posudkom, hnutelných vecí, zostatkov na účtoch, vnosov, ktoré si započítali, ako aj zostatku hypotekárneho úveru. Spornou zostala pôžička veriteľa L. M., tvrdená žalovanou a žalobcom spochybnená, čo bolo dôvodom pre ďalšie pojednávania pre vypočutie svedka a predkladanie listinných dôkazov súvisiacich s uvedeným sporným pasívom a neskôr podielové listy tvrdené žalobcom, ktoré však potom, čo súd vykonal navrhnutý dôkaz, na nich netrval. Odročenie pojednávania z dôvodu zisťovania zostatku úveru, ako aj jednotlivých platieb vykonaných stranami sporu po rozvođe manželstva bolo v záujme oboch strán sporu a objektívne nevyhnutné pre vecnú správnosť rozhodnutia.

32. Napokon, ani námietku žalovanej, že o návrhu na priznanie trov konania žalobcovi bola informovaná až na samotnom pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. V konečnom návrhu, po skončení dokazovania súdom prvej inštancie, tak právny zástupca žalobcu, ako aj právna zástupkyňa žalovanej žiadali zaviesť protistranu na úhradu trov konania strán, ktoré zastupovali. Rovnaký postup, ako zvolil právny zástupca žalobcu realizovala aj právna zástupkyňa žalovanej, čo odvolací súd považuje za štandardný postup. K ďalšej námietke, že žalovaná nemala možnosť vyjadriť sa k tak dôležitej časti rozhodnutia, čo považuje za upretie jej práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že sa s ňou nestotožňuje. Súd prvej inštancie rozhoduje o nároku na náhradu trov konania po rozhodnutí vo veci samej, a to podľa úspechu strán sporu, alebo z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Nie je zrejmé, ako si žalovaná predstavuje možnosť vyjadriť sa vopred k spôsobu rozhodnutia súdu o trovách konania. Súd svoje rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodní v konečnom rozhodnutí, pričom strana sporu, ktorá nie je s rozhodnutím súdu spokojná, môže proti takémuto výroku podať odvolanie, čo je aj prípad žalovanej. Jej námietkami sa potom zaoberá odvolací súd a rozhodne o nich.

33. Žalovaná vo svojom odvolaní uviedla, že súd mal rozhodnúť na základe okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré ako predpokladá, a týmto prípade sú zrejmé. Žiadne také okolnosti však neuvádza, a preto sa ani odvolací súd nemohol zaoberať a posúdiť možnosť aplikácie podľa § 257 CSP, v zmysle ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Zo slovného znenia tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprímeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Toto ustanovenie preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadnuť v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomeroch všetkých účastníkov konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie predmetného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod. Dikcia ustanovenia § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa znamená, že súd

nemusi zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Civilný sporový poriadok pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to jednak dôvody hodné osobitného zreteľa a jednak výnimočné okolnosti, tieto však zákon bližšie nešpecifikuje, ich výklad je ponechaný na súdnu prax. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok). Aplikácia § 257 CSP je možná vo výnimočných prípadoch a je namieste skôr reštriktívny výklad, keďže ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), ako aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Odvolací súd nevzhladol dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

34. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).